

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

MVCRP00YVZJ2

Ministr vnitra
Milan Chovanec

prac. č.: 0036r

-7-03-2014

Praha
Č.j.: MV-319-5/VS-2014

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: .....
podpis: .....

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu .....; státního občana Iráku, trvale byten ..... (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 22. 11. 2013, č.j.: VS-40/835.3/2-2011, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žádost byla podána u Magistrátu města Brna dne 14. 12. 2012. Ministerstvu vnitra byla doručena dne 13. 2. 2013. Trvalý pobyt na území České republiky má žadatel od 28. 6. 2007, kdy mu byla udělena mezinárodní ochrana formou azylu. Je ženatý se státní občankou Iráku, z manželství se děti dosud nenarodily. Manželka je od 22. 3. 2013 účastníkem řízení o mezinárodní ochraně.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 40/1993 Sb., tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti a po tuto dobu se zde převážně zdržuje, podmínku prokazující znalost českého jazyka podle příslušné vyhlášky Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy a podmínku, že v posledních pěti letech nebyl odsouzen pro úmyslný trestný čin.

Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatovalo, že žadatel však nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť

Vypraveno dne:

1

11-03-2014

(M) Maj

neplnil povinnosti vyplývající ze dvou zvláštních právních předpisů, a to zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů, neplacením záloh pojistného na veřejné zdravotní pojištění po dobu pěti měsíců na přelomu let 2007 a 2008 a porušil ustanovení § 98 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nenahlášením změny adresy svého pobytu po dobu delší než 180 dnů.

Žadatel neuvedl žádný důvod zvláštního zřetele hodný, pro který by mu bylo možno splnění této podmínky podle § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. prominout. Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že manželka žadatele dosud nemá povolen trvalý pobyt na území České republiky. Za těchto okolností Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že celková integrace žadatele dosud nedosahuje takového stupně, aby udělení státního občanství České republiky žadateli mohlo být jejím přirozeným vyústěním, čemuž by mělo předcházet dodržování právního řádu České republiky.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 11. 2013, č.j.: VS-40/835.3/2-2011 podal žadatel včasný rozklad. V něm uvádí, že k prodlení s hrazením záloh na zdravotní pojištění došlo jednak z důvodu pozapomenutí a jednak z důvodu nepříznivé finanční situace. Žadatel namítá, že měl právo, aby za něj pojistné hradil stát, ale tohoto práva se vzdal. Dále uvádí, že pochybení napravil, neboť po nástupu do zaměstnání od 1. 4. 2008 všechny své závazky vyrovnal.

K deklarovanému nedodržení povinností pobytového režimu namítá, že sice při podání žádosti uvedl adresu svého současného trvalého pobytu, ale od počátku února roku 2013 bydlel na kontaktní adrese z důvodu rekonstrukce domu na adrese trvalého pobytu, která neměla přesáhnout půl roku.

Žadatel se domnívá, že svá pochybení již napravil, zaplatil dlužné pojistné na zdravotní pojištění včetně penále, nahlásil také adresu, kde se zdržuje a je tak důvodné, aby Ministerstvo vnitra podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. mu tato pochybení prominulo.

Žádá o přehodnocení závěrů uvedených v napadeném rozhodnutí a o udělení státního občanství České republiky z důvodů, že bydlí v České republice po dobu více jak pět let, řádně pracuje, nedopustil se žádného závažného jednání a má v České republice bratra, který se již stal českým občanem.

III.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra předesílá, že především je nutné zdůraznit, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 40/1993 Sb., procesním předpisem správní řád. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která současně splňuje podmínky uvedené v tomto právním ustanovení pod písmeny a) až e). Ze zákonné dikce: „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno. To znamená, že ani osobě, která o něj požádá a zákonem uvedené podmínky splňuje, nemusí být vyhověno a státní občanství České republiky uděleno.

V této souvislosti ministr vnitra odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv. Ministerstvo vnitra pak v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti. Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů

a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51).

IV.

K námitkám, které žadatel v rozkladu uvedl, konstatuje ministr vnitra následující:

V rozkladu nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti, které by nebyly známy před vydáním napadeného rozhodnutí. Žadatel přicestoval do České republiky za bratrem a v období od 6. 9. 2006 do 28. 6. 2007 byl účastníkem řízení o mezinárodní ochraně. Azyl mu byl udělen 28. 6. 2007. V období od 19. 7. 2007 do 2. 9. 2007 se registroval u příslušného úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. To, že se v období od 1. 10. 2007 do 31. 3. 2008 nechal registrovat jako samoplátce pojistného na zdravotní pojištění v kategorii osoby bez zdanitelných příjmů, bylo jeho svobodné rozhodnutí. Nesnadno je pak uvěřit žadatelově pozapomnění na úhradu pojistného. Stejně tak neobstojí jeho námitka, že k nehrazení záloh pojistného na zdravotní pojištění došlo z důvodu tíživé finanční situace. Sám uvedl, že v období, kdy byl samoplátcem pojistného, žil z finančních prostředků svého bratra.

K důvodům nepobývání na adrese trvalého pobytu a k pobývání na kontaktní adrese více než půl roku, ministr vnitra konstatuje, že cizinecká policie provedla na obou adresách pobytové kontroly (první ve dnech 23. 1. 2013 a 4. 2. 2013, další pak dne 5. 8. 2013) a zjistila, že žadatel se v místě hlášeného trvalého pobytu nezdržuje a žije s manželkou již více než půl roku na kontaktní adrese. Pokud nyní tvrdí, že v zařízení pro cizince Zastávka u Brna nahlásil, že se zdržuje na kontaktní adrese, aby tak deklaroval, že svou zákonnou povinnost oznámit změnu místa pobytu splnil, je dle ministra vnitra toto tvrzení pochybné, protože se tak vůbec mohlo stát, neboť v Zastávce u Brna není dislokováno žádné pracoviště pobytu cizinců odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, a ani žádné pracoviště pobytových agend cizinecké policie pro město Brno či pro Jihomoravský kraj. Námitku žadatele o nahlášení změny místa pobytu tak není možné přijmout jako počin, vedoucí k nápravě jeho pochybení.

V.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy, a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Vzhledem ke znění zákonných ustanovení zákona č. 40/1993 Sb. o neexistenci právního nároku na udělení státního občanství České republiky, a to i za předpokladu splnění všech zákonných podmínek žadatelem a s ohledem na výklad pojmu státního občanství jako trvalého, úzkého a pevného vztahu mezi fyzickou osobou a státem, ministr vnitra v rámci správního řízení o žádosti posuzoval nejen to, zda žadatel naplnil všechny požadované zákonné podmínky pro udělení státního občanství, ale též zda vůči českému státu má trvalé, úzké a pevné vazby. Porušením hned dvou zvláštních právních předpisů žadatel ministra vnitra nepřesvědčil, že jeho celková integrace do české společnosti dosáhla takového stupně, aby udělení státního občanství České republiky mohlo být jejím zvršením.

Při hodnocení, zda neudělení státního občanství může žadateli způsobit problémy v oblasti pracovního uplatnění a v oblasti prohlubování procesu integrace do české společnosti, se zásadně vychází z čl. 42 odst. 3 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, ve znění ústavního zákona č. 162/1998 Sb., (dále jen „Listina“), který stanoví, že cizinci požívají v České republice lidských práv a svobod zaručených Listinou, pokud nejsou výslovně přiznána občanům.

Z-výše uvedených důvodů ministr vnitra v rámci správního uvážení rozklad žadatele zamítl. Důvodem zamítnutí žádosti je neprominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť pro její prominutí neshledal ani ministr vnitra ve smyslu § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra:

